

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. De bellico apparatu, quo nos prouidentia Diuina ad resistendum
Draconi præmunit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

Varia tenta-
tiones.

g Apoc. 12. 1.

Damonis a-
stus & sa-
uitia.

Christum
concipere &
parere quid?

h Gal 4. 19.
Mercona-
rius.

Ducis Spi-
rit. Tractat.
4.

Lustrum
Christi.

2 Apoc. 12. 1.

vnitos habet, execrando suo igne accensos, & inflammatos: qui detestandæ ipsius sapientiæ sectatores facti, eam tanquam *aquam* propinant, & audientes suffocant. Nullus denique tentationum eius impetus euadere potest. *Tepidos* enim per terram repentes, suis oribus mordet, aut cornibus ferit: altius verò se *erigentes*, sicut stellas cœli, furiosa sua cauda percutit, vt deiciat ad terram: in eos verò, qui ipsius præsentiam fugiunt, mittit magno impetu vehementem *fluvium* tentationum: vt in cursu hæzere faciat, & submergantur. Hæc est horrenda figura Luciferi, eiusque corporis mystici; quæ est congregatio dæmoniorum, & insignium peccatorum, qui eius sunt ministri ad aggrediendos & peruertendos cæteros homines. Et cum toto hoc bellico apparatu collocavit se (vt ait S. Ioannes) *coram* cœlesti quadam *muliere*, quæ referebat Ecclesiam, & fidelium congregationem: & *habens in utero clamabat parturiens*. Duo autem ille intendebat: matrem scilicet terrere ne, parere auderet, existimans minus malum non parere filium, qui mox futurus esset aded feri draconis esca: illa autem non patiente, ipse sui fiebat voti compos: siquidem necesse erat *filium* in matris utero remanentem mori; ac proinde etiam ipsam *matrem*. Quòd si ramentum illa pareret: contendebat ipse *filium* natum statim deuorare; ita vt ex materno utero prodeuntem in suum ipse per os aliquod ex suis trajceret. ex quo facile intelligitur studium ipsius Sathanæ in suis tentationibus contra Deum *vocationes*: quæ sunt *sementis*, in cuius virtute *concipit* homo, & spiritualiter in anima sua generat Christum, vt viuat intra ipsum per viam fidem & Charitatem; aut etiam in aliquo statu perfectionis. Tunc autem illum *parit*: cum bonum suum conceptum, & internum sensum bonis externis operibus manifestat. Et quoniam hoc totum fit gemitibus, partusq; doloribus, erigitur hæc fera ad hunc fructum ita impediendum, vt *non prodeat* in lucem; aut, si prodierit, mox pereat. Ipsos quoque Euangelicos ministros, quorum officium (vt ait Apostolus) est, *spirituales h filios parturire* donec in eorum animabus *Christus* ipse *formetur*: illos, inquam, etiam deterret: vt ab officio desistant, aut eo minus rectè fungantur: quòd insurgentes contra se persecuciones euadant, quemadmodum alibi est dictum.

§. 2. De bellico apparatu, quo nos providentia Diuina ad resistendum Draconi præmunet.

VIDEA MVS nunc bellicum apparatus, quo nos providentia diuina præuenit, & ad resistendum draconi præmunet. Id enim eleganter exprimitur in mystica illa a *muliere*, quam diximus. *Que apparatus in celo amicta Sole, & Luna sub pedibus eius; & in capite eius corona stellarum duodecim*, quo ornatu significantur *milites*, *arma*, & spiritualia auxilia, quæ habet

mysticum Christi Domini corpus: hoc est ipsi Christiani, ad resistendum Daemonibus. Nam, esto Draco ipse sit magnus: hæc quoque sancta mulier est in oculis Dei magna, adeoque excelsa, ut eius habitatio in ipso sit celo; & pedibus insistent Luna, attingat capite cælum ipsum stellarum; quam ipsius sponfus admirandis ornamentis; non terrenis sed cælestibus, in omni virtutum genere exornat. Quod si Draco *rufa* naturæ suæ pelle cooperitur; hæc mulier à capite vsque ad pedestanquam pallio quodam operitur ipso Sole iustitiæ, cuius protectio est illi fortissimæ *lorica* instar aduersus omnes ictus, & impetus hostium suorum. Cùm igitur S. Iob dixerit *pone me Domine iuxta te, & cuiusvis manus pugnet contra me*: quomodo timebit Draconem, qui est ad eodè propè ipsum Deum, ut ab eo tanquam pallio cooperiatur? & qui poterit tentationis *sagitta* eum lædere, si protectio diuina tanquã *lorica* illum defendit? cur timebit decem Draconis cornua, qui protegitur a Sole, cuius radij sunt tanquã ignis? *ego* (dicit ipse Dominus) *ero ei murus ignis in circuitu, & in gloria ero in medio eius*, qui hostes capere poterunt ciuitatem, cuius mœnia non sunt ex terra aut lapide, sed ex igne horrendo? Siquidem Deus ipse talis est tibi murus, & mœnia: idem glorificabitur in te ob tuam victoriam. Quid ergò dicemus de corona duodecim stellarum, quæ exercitum significat innumerabilium *Angelorum*, circumstantium ac protegentium iustos; ut triumphent de Dracone, & gloriosas victoriæ coronas obtineant? hoc confirmat quod subiicit S. Ioanes: *dicitur factum est prælium magnum in celo: Michael, & Angeli eius præliabantur cum Dracone, & Draco pugnat, & Angeli eius, & non valuerunt, neque locus inuentus est eorum amplius in celo*. vicerunt ergò Angeli Draconem, qui infestabat mulierem. Et Dauid ait *Angelos custodi re nos in omnibus viis nostris, ut super Aspidem & Basiliscum ambulemus, & conculcemus Leonem & Draconem*. Hoc est, ut omne genus Daemoniorum superare possimus: siue qui interiores aures nostras tanquam *Aspides* obdurant; & qui tanquam *Basilisci* ad curiositatem nos impellunt, aut qui ad superbiam tanquam *Leones*, aut ad hypocrisin, tanquam *Dracones* instigant: nam contra omnes huiusmodi hostes remedia nobis Angeli inspirant, quibus victores euadamus. Eandem Ecclesiam coronant etiam *duodecim stelle*, viri scilicet Apostolici: quorum munus est, eos, qui impugnantur, adiuuare, monitisq; & orationibus defendere, animumq; illis addere, ut viriliter agerent, victoriam reporent. Si enim *lectulum Salomonis sexaginta fortes* ambiunt, ex fortissimis Israel: cùm anima iusti sit lectulus, in quo requiescit Christus: quid mirum, si eam ambiant Angelorum & Apostolorum exercitus, qui quoddam videant, aut contemplantur Deum, appellantur *Israel*: suntq; fortes coram ipso, *duodecim* quoq; aliæ *stelle* eius caput coronant: quæ sunt omnium cælestium virtutum exercitus, potentium destrue-

Mulier.

1.

Magna.

2.

Soli amicta.

b Iob. 17. 3.

c Zach. 2. 5.

3.

Corona stellarum 12. d Apoc. 12. 7.

Angeli.

e Psal. 90. 11.

Varia demonia.

Apostoli.

f Cant. 3. 7.

Virtutes.

S. Thom. 1. 2.
q. 63. a. 1.

g. Apoc. 12. 4.

g. Eph. 1. 22.
h. i. hil. 4. 1.

Iustus coro-
na Christi.
i. Ioan. 10.
28.

4.
k. Psa. 88.
38.

B. Virgo Lu-
na in libro
n. Christi.

5.
Peccandi
occasionem
fugienda.
I. Apoc. 12.
14.

re exercitum vitiorum; & gloriosissimas ex hac pugna coronas obtinere. Quāvis enim *vicia* sint hostes valde robusti, & importuni ob *affinitate*, quam habent cum *carne*: *virtutes* tamen sunt ex se robustiores, ed quōd *Spiritus* sint quasi *conaturalis*, quas etiam Deus supernaturalibus alijs corroborat, quae à diuina ipsius gratia procedunt. Et quamuis g. *Draconis cauda* aded sit potēs, vt *tertiam stellarum partem* deiciat: nunquā tamen duodecim illas attinget, quibus coronatum est g. *Ecclesia capiti Christus* Dominus noster: qui corona est insigniū horum virorum, & omniū ipsum cum perfectione imitantium: qui boni discipuli (vt ait Apostolus) gloria sunt & h. *corona* sui magistri. Quis verò est, qui coronam in capite gestaus, eam non defendat? quod si hic ipse Dominus voluit in hac vita, infixis capiti suo spinis coronari, ad significandā regni sui stabilitatem & firmitatem: quanto magis ille, vult iustos, qui viuunt in regno ipsius, & quos harū spinarum sanguine sibi cōparauit, esse tanquā stella fixas, ita vt draconis ipsius furia ad eas nec accedat, neq; deiciat: propterea enim de ijs loquēs, quos Pater illi dedit, dixit: *in non rapet eos quisquā de manu mea*. Contende igitur, vt sis *corona Christi*: ita viues, sicut ipse vixit: & ille te proteget à dracone eiusq; oppugnationib; & impulsibus.

Quod si aliam mysticā huius mulieris stabilitatem ac firmitatem cognoscere velis: aspice basim & fundamentum cui pedibus innititur, *Lunam* scilicet: quae, quā pulchra, & plena semperque duratura, Symbolum est throni Iesu Christi, de quo aeternus Pater per os Dauidis dixit: *k. thronus eius, sicut Sol in conspectu meo, & sicut Luna perfecta in aeternum*. Quis verò thronus hic Christi, nisi *Virgo* sanctissima? in cuius utero clausus mansit filius Dei: in quem mensibus; quem per plurimos dies in suis etiam vlnis gestauit: obituque Lunae officium in Ecclesia; quam, sicut *basis columnam* super se collocatam, sustentat: sua enim intercessione stabilitatem hāc aduersus omnes tentationes impetrat, ita vt ab statione sua deiecere eam non possint. Eidem Virgini innititur firmitas & constantia iustorum: in qua illi affectuum suorum pedes, omnemque spem pericula feliciter euadendi collocant. Est autem insignis honor huius Virginis, quōd hoc erga Ecclesiam praeter officium, vt in terra eam stabiliat ac firmet, & postea in caelum transferat; cuius subsidio pretiosam vestem, & coronam, qua est exornata, conseruat.

Nec tamen finis hic est apparatus & ornamentum caelestis huius mulieris, ad resistendum draconi: sunt enim aliqua tentationes *fuga* vincendae, non ex pusillanimitate, sed quōd hic sit aptus pugnandi ac vincendi modus. Ad id igitur sua etiam arma habet. ait enim idem S. Euangelista: *I. datus fuisse mulieri alas duas aquila magna, vt volaret in desertum in locum suum, quem Deus illi ad securitatem suam preparauit*. Quae autem sunt haec *duae alae*, nisi quae notitia & cognitiones, quae principium sunt bonorum operum, & vi-

etoria-

ctoriarum contra tentationes: *cognitio* scilicet DEI, *Christique* Domini nostri, à quo certissima speramus auxilia; & *propria* nostra *debilitati*, ac omnium miseriarum, propter quas non sufficimus absque DEI auxilio (quod unicum est earum remedium) nobis subuenire: ex quo affectus oriuntur demissionis ac *dissidentie* propriae, cum magna tamen *fiducia* de misericordia & omnipotentia diuina. His duabus alis Iusti fugiunt draconem, quando ad eundem vincendum expedit fugere: deserendo scilicet *peccandi occasiones*, quæ sunt in mundo; & volando in desertum, ad spirituales *quiete* vitæ *solitudinem*, à prauis societatibus remotam. & nonnunquam ad solitudinem vitæ *religiosæ*, in qua maior est securitas. Ne tamen draco fame illos capiat, ac vincat: prospexit etiam diuina prouidentia insigni huic mulieri de alimento. Addit enim Euangelista, quod in loco illo *alitur a facie serpentis*: contra eius scilicet furorem. Quia duas illi suauissimas mentas sternit: mentam scilicet SACRÆ SCRIPTURÆ de qua Dauid: *inparasti in conspectu meo mentem aduersus eos qui tribulant me*; & mentam SANCTISSIMI altaris SACRAMENTI. cuius esca (vt S. Chryso. dixit) tanquam Leones nos reddit fortes, ipsisque Dæmonibus terribiles.

DEIQUE, quoniam pauperum, debiliū, & afflictorum remedium est, auxilium a *potentibus* petere: de hoc etiam remedio prospexit DEVS Dominus noster Ecclesiæ suæ: aperienti. n. os suum in oratione, ad hoc auxiliū petendu, semper Deus mittit valde copiosū, vt hic apparet: eius enim mandato *adiuuu terra muliere fugiente, & aperuit terra os suū, & absorbuit flumē, quod misit draco de ore suo*. Omnes enim *creatura* obediunt suo Creatori: quæ opera vitur Deus, vt suos adiuuet electos; & à persecutionibus ac tentationibus, quib. affliguntur, eripiat. Quod si naturalia media ad id nō sufficient, addet etiā *prodigia*: constituendo, vt ipsa terra aperiat, & ipsos persecutores ac rotatores viuos absumat. & sic maneat Ecclesia ipsa libera, & ab eis secura.

Huiusmodi autem auxilijs, quid mirum, quod n. *mulier* omni draconis timore deposito, *pariat filium masculum* quem in suis gestabat visceribus? & cur non sit securus filius, qui, antequam draco nocere ei posset, *raptus est ad Deum, & ad thronū eius*? An non aperte nobis significat: iustos, huiusmodi auxilijs roboratos, *opere* ipso exequi bona proposita, quæ *conceperant*, non attendentes ad terribilia sibi à dæmone opposita: sciunt. n. se Deo esse curæ, qui bona ipsorum opera sit promoturus, & ad se accepturus, recipitq; in se, præmiū pro eis in throno suæ gloriæ redditurū. Qui iusti, si ex officio ipsis incumbat *saluti proximorū* attendere, etiā non abijciunt animum, ob timorem draconis, sed potius student viros generare perfectissimos: plurimū confidentes, quod æternus Pater rationem, illorum sit habiturus, & in locotuto eos collocaturus: vbi etiam si oppugnentur, nō expugnentur tamē.

Duplex co
munitio Dei
& nostra.

6.

Menta dua
calestes.
in Psa. 22. 5.
Hom. 61. ad
pop.

7.

Dominus
audierit ino-
pium.
in Apoc. 12.

6.

in ver. 5.

Deus iuuat
propria &
aliena salu-
tis amātes.

Hæc summa est *tentationum* Satanæ, & *auxiliorum*, quæ ad eas vincendas habemus: quarum fusior explicatio in huius Tractatus progressu ponetur.

Lib. de perf.
Spir. c. 94.

Secundum
martyrium
Confessorii.

o Matt. 10
32.
p Luc. 12. 8.

Hic verò capiti linè imponamus insigni quodam documento, quod S. Diadocus Phontensis Episc. tradidit, dicens: omnes has dæmonis ac ministrorum eius tentationes, & persecutiones, esse *Secundum martyrii Confessorii*, quod antiquorum *martyrii* cruciatibus & martyrio successit. Idem enim dæmon, qui per Tyrannorū & carnificū ora dicebat martyribus, vt Christum abnegarēt, horrendis eos crucians *tormentis*, nisi facerent: idē nūc per occultas suas *suggestiones*, & per os mundanorum hominum dicit, vt eundem Christum operibus abnegemus: crucians nos varijs tribulationibus: vt si non fidem, saltem Charitatem & Christianam perfectionem abiciamus. Quamobrem plurimum (inquit) refert, valdè cautè, & patienter conscientia nostra martyrium tolerare, & constantes esse in bono testimonio, & confessione ipsius Christi, dum tot nos vrgent tentationes. Siquidem etiam in his occasionibus locum habet, quod ipse Christus dixit, o *Omnes, qui confitebitur me coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo, & p coram Angelis eius*. Si enim magna erat Christi gloria, quod *martyres* eius fidem coram Tyrannis confiterentur, etiam cum iactura facultatum, honoris, & vitæ: etiam cedit in magnam eiusdem gloriam, quod *iusti* fidem seruent, & Charitatem cum magna fidelitate, in despectum dæmonis, & ministrorum eius eligentes potiùs omnia sua amittere, etiam vitam ipsam, ne ipsum opere aliquo abnegent. quamobrem digni sunt, qui coram Deo honorentur: sicut è contra confundentur, ac damnabuntur, qui in hoc martyrio & confessione, ad eò gloriosa, ex animi abiectioe deficient.

CAPVT II.

DÆMONIS TENTATIONES A DIVINA PROVIDENTIA LIMITARI IN MAGNA ELECTORUM COMMODA: & QUAMAM HÆC SIMI.

Dæmon
multos su-
perat.

Nil potest
absque Deo.

DÆMONIS ferocitas, ac tentationum *terribilitas*, de quibus diximus, noua cuiusdam tentationis adferunt occasionem. cōque-
runtur enim tentati de DEO D. N. quod astutum ad eò, ferumque *draconem* cum horridis ad eò armis permittat homines ad eò imbecilles aggredi, & oppugnare: cum doceat experientia, innumeros succumbere, paucissimos verò victores euadere. Verùm huius querelæ fundamentum facile euertetur, iacto verissimo alio fundamento: quod omnes in vniuersum feræ huius tentationes à paterna Dei nostri providentia limitetur, & intra certos terminos ab ipsa præfixos contineantur. In qua re infinitam suam sapientiam, omnipotentiam, & charitatem manifestat. Quare neque error aliquis, aut culpa; aut crudelitas, aut defectus amoris; inordinatio, aut alius defectus in ea facultate & permissione, quâ Deus præscribit inue-

inue-